

## Arrest

nr. 210 401 van 1 oktober 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER  
Rue Charles Lamquet 155/101  
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 19 november 2015 asiel aan. Op 5 juni 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, soenniet te zijn en tot de Pasjtoense stam der Alikhel te behoren. U werd ongeveer 21 jaar geleden geboren in Camp Number 5 in een regio dichtbij de stad Peshawar in Pakistan die Khaki genoemd wordt. U was twee of drie jaar ingeschreven in de school maar ging amper. In het jaar 1390 of 1391 Afghaanse kalender (2011-2012 Gregoriaanse kalender) keerde u met uw familie terug naar Afghanistan omdat jullie te veel lastig gevallen werden in Pakistan. Jullie gingen terug naar het dorp Zawo in Gardez, de provinciehoofdstad van de provincie Paktia. U bent ongehuwd.*

*In het jaar 1391 of 1392 Afghaanse kalender (2012-2013 Gregoriaanse kalender) begon uw broer B. W. (...) te werken voor het Afghaanse Nationale Leger, hetgeen hij in totaal twee of twee en een half jaar lang deed. De taliban kwamen bij uw vader prediken om uw broer uit het leger te halen, eerst via de imam van het dorp en erna zelf, waardoor uw vader de beslissing nam uw broer weg te laten vluchten in het begin van het jaar 1394 Afghaanse kalender (2015 Gregoriaanse kalender). Toen de taliban dit te weten kwamen, keerden ze terug naar jullie huis, dit keer om u mee te nemen. De eerste nacht waarop ze kwamen, vroegen de taliban het vriendelijk, de tweede nacht plaatsten ze een geweer tegen uw hoofd. De taliban kwamen een derde keer langs enkele dagen voor het grote Eidfeest (23-25 september 2015). Uw vader gaf toe maar vroeg om te wachten om u mee te nemen tot na het feest. U vroeg uw vader om u niet aan de taliban te geven maar om u in de plaats daarvan weg te sturen.*

*Negen dagen na Eid, op 2 oktober 2015, vertrok u uit Gardez en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slovenië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 7 november 2015 aankwam en op 19 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.*

*U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele taskara neer, alsook een kopie van de taskara van uw vader, een brief van de dorpsoudsten, de omslag waarin dit alles naar België werd verstuurd en drie foto's van de bankkaart en legerbadge van uw broer.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.*

*Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.*

*Uw problemen met de taliban zouden allemaal voortkomen uit de werkzaamheid van uw broer bij het Afghaanse Nationale Leger. In de eerste plaats zou uw broer gevlucht zijn omdat de taliban wilden dat hij stopte bij het leger. In de tweede plaats zouden de taliban net omwille van die vlucht dan weer u hebben willen rekruteren. Uw verklaringen zijn echter onvoldoende om het werk van uw broer voor het Afghaanse Nationale Leger aannemelijk te maken. Zo moet worden vastgesteld dat u zeer weinig afweet over de werkzaamheden van uw broer. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u in detail zou kunnen vertellen over het werk van uw broer mag toch een zekere kennis verwacht worden, zeker*

omdat dit werk aan de basis zou liggen van zowel de vlucht van uw broer als uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen zijn echter bijzonder oppervlakkig.

Over de training die uw broer zou hebben doorlopen, zegt u dat dit zes maanden duurde maar weet u niet zeker waar dit plaatsvond, hoewel u denkt dat het in Kaboel was (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 7/3/18, p. 18). Vervolgens kunt u niet eens zeggen waar in Kaboel uw broer na zijn training gestuurd werd (CGVS, p. 19), noch of hij ooit op een plek werkte buiten Kaboel (CGVS, p. 19), dit terwijl u beweert dat uw broer twee à twee en een half jaar in dienst was (CGVS, p. 19). U verklaart verder niets te weten behalve het feit dat hij de locatie van kanonnen moest bepalen en dat hij bridmal was (CGVS, p. 19). U kunt geen enkele collega van uw broer opnoemen (CGVS, p. 20) en weet niet of er collega's zijn van uw broer die ook problemen ondervonden (CGVS, p. 21), noch weet u wie de commandant van uw broer was (CGVS, p. 20) of wat diens rang was (CGVS, p. 21). Verder kunt u geen enkel gevecht of operatie vermelden waarbij uw broer betrokken zou zijn geweest (CGVS, p. 20). Dat u daarbovenop nog eens zo vaag bent over wanneer uw broer begon te werken en vaagweg zegt dat het 1391 of 1392 moet geweest zijn (CGVS, p. 18) terwijl zijn badge vermeldt dat hij op zijn minst reeds in de tweede maand van 1391 bij het leger zat, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling. Ondanks uw vage verklaringen over het moment waarop uw broer vluchtte en dus het leger verliet (CGVS, p. 27), kan uit zijn badge besloten worden dat uw broer op zijn minst al drie jaar lang in het leger zat. Hierdoor mag toch enige kennis verwacht worden over zijn werkzaamheden. Dat u echter zulke vage en beperkte verklaringen aflegt over zijn opleiding, collega's en vooral over het concrete werk dat hij zou uitgevoerd hebben voor het leger, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw broer bij het Afghaanse Nationale Leger. Ook de manier waarop uw familie omging met het feit dat uw broer in het leger zat, is gezien de Afghaanse context allerminst geloofwaardig. U beweert in eerste instantie dat als één vrouw in jullie gemeenschap iets te weten komt, honderd vrouwen het te weten komen (CGVS, p. 25). Toch zouden jullie tegen al jullie verwanten zoals jullie tantes, ooms en hun vrouwen verteld hebben dat uw broer bij het leger zat waardoor ook de taliban het te weten kwamen (CGVS, p. 26). De context die u schetst is er één waarin de mensen niet eens over de taliban durven te spreken uit schrik om onthoofd te worden (CGVS, p. 23) en waarin de taliban jongeren verbiedt samen te werken met buitenlanders en de overheid (CGVS, p. 25). Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw familie zo openhartig tegen alle verwanten die op bezoek kwamen vertelde over het werk van uw broer, waardoor zelfs het hele dorp het te weten kwam (CGVS, p. 25).

Er moet aldus besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het werk van uw broer bij het Afghaanse Nationale Leger.

Aangezien de hierop volgende vlucht van uw broer een direct gevolg zou zijn geweest van zijn werkzaamheid bij het leger, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht. Toch moet nog opgemerkt dat u ook over de bedreigingen van de taliban en deze vlucht van uw broer bijzonder vaag blijft. De taliban zouden bij u thuis zijn langsgekomen om uw vader te zeggen dat hij zijn zoon moest weghalen van het leger, maar welke taliban het waren weet u niet (CGVS, p. 27) en u zegt simpelweg dat het allemaal één taliban is (CGVS, p. 27). Vervolgens zou uw vader niet eens de moeite genomen hebben om uw broer te waarschuwen dat de taliban te weten waren gekomen dat hij voor het leger werkte en wilden dat hij stopte, dit terwijl er volgens u één of twee maanden verstreken tussen de eerste vraag en de tweede vraag van de taliban aan uw vader waardoor deze ruim de tijd moet gehad hebben om uw broer te contacteren (CGVS, p. 26). U beweert dat hij dit niet deed omdat hij niet wilde dat iemand het te weten zou komen (CGVS, p. 27). Dit is onlogisch gezien het gevaar voor uw broer en het feit dat hij net geen extra maatregelen kon treffen om veilig te blijven voor de taliban aangezien hij niet op de hoogte was van het feit dat de taliban wisten van zijn werkzaamheid voor het leger. Verder heeft u geen idee waar uw broer naartoe vluchtte (CGVS, p. 5). U verklaart dit door te zeggen dat het te gevaarlijk is omdat er overal informanten zijn en je eigen mensen je zelfs kunnen verraden (CGVS, p. 5). Het is weinig geloofwaardig dat u, die zelf ook moest vluchten voor de taliban, niet op de hoogte zou zijn van de locatie waar uw eigen broer naartoe vluchtte, zeker aangezien u beweert dat iedereen in het huis wel weet dat uw broer naar Europa is gestuurd (CGVS, p. 5). In dat geval mag zeker verwacht worden dat u op de hoogte bent van zijn verblijfplaats zodat hij u als broer zou kunnen helpen hier in Europa. Over het tijdstip van zijn vlucht bent u dan nog enorm vaag: u zegt dat het in de tweede, derde of vierde maand van het jaar 1394 ongeveer moet gebeurd zijn (CGVS, p. 27). Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de vlucht van uw broer nergens vermeldde (vragenlijst CGVS dd. 16/01/16). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Aangezien de vlucht van uw broer de directe aanleiding was voor de taliban om in plaats van uw broer u te willen rekruteren, is dit geen detail

maar net een essentieel element in uw relaas. Niet alleen laat u dit onvermeld, u verklaart zelfs uitdrukkelijk dat uw broer B. W. (...) zich op het moment van uw verklaringen in uw dorp Zawo bevond (verklaring DVZ dd. 16/01/16, p. 7). Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Pasjtoe en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Dat u geen melding maakt van deze vlucht en zelfs expliciet verklaarde dat uw broer nog in uw dorp woont, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent zijn vlucht sterk.

Aangezien u uw eigen vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk en de vlucht van uw broer (CGVS, p. 27) en deze zoals hierboven beargumenteerd niet geloofwaardig zijn, kan evenmin geloof gehecht worden aan uw eigen rekrutering en vrees. Bovendien zijn uw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan uw huis en hun rekruteringspogingen op zich weinig geloofwaardig. Wanneer het CGVS polst of er mensen zijn die vrijwillig bij de taliban gaan, antwoordt u eerst ontwijkend dat het allemaal in het geheim gebeurt (CGVS, p. 23). Over jongens die weigeren geeft u eerst ook nog een algemene uitleg dat zij onthoofd worden met de draad van een schoenmaker en dat niemand kan weigeren (CGVS, p. 28) om dit erna te nuanceren en te zeggen dat het godzijdank nog nooit is gebeurd in uw dorp (CGVS, p. 28). Wanneer het CGVS aandringt om voorbeelden te geven van dorpelingen die dan wel voor de taliban gingen vechten, ontwijkt u de vraag opnieuw meerdere malen om uiteindelijk te zeggen dat er "veel jongens gingen" maar dat u niet kunt zeggen wie omdat het u problemen zou kunnen geven en dat u het zelf nooit zag (CGVS, p. 28). Deze vage, algemene en ontwijkende antwoorden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw eigen problemen met de taliban. Daarbovenop is het opnieuw hoogst opmerkelijk dat u bij de DVZ nog expliciet verklaarde dat u nooit rechtstreeks werd aangesproken door de taliban maar dat ze telkens uw vader benaderden (vragenlijst CGVS, p. 2). Dat u dan ook bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat de taliban een wapen tegen uw slaap plaatsten (CGVS, p. 16) valt daar moeilijk mee te rijmen. Evenmin valt te begrijpen waarom de taliban u daar niet stante pede hebben meegenomen maar u nog wekenlang met rust lieten, zeker aangezien u zelf verklaart dat mensen die niet bij de taliban willen gaan, wegvluchten van uw regio (CGVS, p. 26) en uw broer net hetzelfde zou gedaan hebben, hetgeen dan nog juist de reden is waarom de taliban dit keer voor u kwam.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een risico loopt op persoonlijke vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Er kan dan ook worden geoordeeld dat u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van

19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

*In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw problemen met de taliban (CGVS, p. 29) dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u problemen zou gekend hebben met de taliban maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.*

*Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.*

*Immers, u bent een volwassen alleenstaande man die over een sterk netwerk in Kabul beschikt. U geeft namelijk zelf aan dat uw zus A. (...) reeds vier of vijf jaar getrouwd is en in Kaboel woont samen met uw schoonbroer die taxichauffeur is in een eigen door hen gekocht huis (CGVS, p. 6). Bovendien zijn uw zus en uw schoonbroer, die u als familie beschouwd, duidelijk bereid om u te helpen: ze stuurden reeds documenten op naar u voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 13) en u verklaarde dat u nog ging kijken bij hen of er bijkomende documenten konden opgestuurd worden (CGVS, p. 21), hetgeen u ook opstuurde enkele dagen na het persoonlijk onderhoud (zie groene map stukken 5 en 6). U geeft ook zelf aan dat u bij uw zus zou kunnen verblijven in Kaboel en verwijst louter naar de ongeloofwaardige problemen die u had waardoor de familie van uw zus schrik zou hebben om problemen te krijgen (CGVS, p. 29). Dat u niet weet hoelang u daar zou kunnen verblijven (CGVS, p. 29) doet geen afbreuk aan het feit dat u duidelijk op hen zou kunnen rekenen om u op weg te helpen. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u jarenlang in Pakistan en Afghanistan in uw eigen levensonderhoud wist te voorzien als bouwvakker en fruitverkoper (CGVS, p. 11,15). Niet alleen toont u hierdoor aan dat u zowel in Pakistan als in Afghanistan zelfredzaam bent ook deed u werkervaring op die ook in Kaboel nuttig kan blijken. Bovendien moet opgemerkt worden dat uw beweerde ongeletterdheid weinig geloofwaardig is (CGVS, p. 3). Uit nazicht van uw facebookaccount blijkt immers dat u een actieve facebookgebruiker bent en in het Engels als in het Dari of Pasjtoe berichten plaatste. Bovendien schreven ook vrienden van u commentaar in het Dari of Pasjtoe waarop u vervolgens reageerde. Uit uw talengebruik op facebook kan wel degelijk afgeleid worden dat u kunt lezen en schrijven. U verklaart daarbij nog tijdens het persoonlijk onderhoud dat u intussen Dari heeft geleerd en het goed kent (CGVS, p. 4) en dat u ook wat Urdu kent (CGVS, p. 4). Vier talen kennen en in minstens twee ervan onderlegd genoeg zijn om online te communiceren in combinatie met uw werkervaring van dertien jaar (verklaring DVZ, p. 5) verhogen aanzienlijk uw kansen op de arbeidsmarkt in Kaboel. Aangezien u over een sterk en bereidwillig familiaal netwerk in Kabul beschikt, u over een aanzienlijke werkervaring en goede talenkennis beschikt moet er besloten dat u in de Afghaanse hoofdstad over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. Naast uw ongeloofwaardig bevonden vrees voor de taliban en uw hierboven aangehaalde bewering dat de opvang die uw zus u kan voorzien in tijd beperkt is werpt u geen hinderpalen op voor uw vestiging in de stad Kabul (CGVS, p. 29).*

*Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.*

*De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. De taskara's en de omslag zeggen niets over de problemen die u zou gehad hebben. Over de brief van de*

ouderen, de bankkaart en legerbadge van uw broer moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. De documenten van uw broer wijzen daarbij op geen enkele manier op een familiale band tussen u en de persoon vermeld op de documenten. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. De kennissen van verzoeker op het werk van zijn broer.

Overwegend dat tegenpartij aan verzoeker verwijt dat hij zeer weinig weet over de werkzaamheden van zijn broer hoewel hij uit AFGHANISTAN gevlucht is want de Taliban wilden dat hij ermee stopte voor het leger te werken.

Dat bij voorbeeld er aan verzoeker verweten wordt dat hij niet weet op welke plaats waar hij zijn training doorliep, waar hij in Kaboel werkte, de naam van de collega's van zijn broer noch de naam van zijn commandant niet kunnen opnoemen, of de rang van zijn broer niet te kennen hoewel zijn broer meer dan twee jaar in het leger gebleven is.

Dat verzoeker duidelijk maakt dat sinds zijn broer naar het leger ging, hij hem niet meer gezien heeft. Dat hij dus de specifieke informatie die door tegenpartij gevraagd zijn, niet kan geven.

Dat verzoeker nochtans de legerbadge van zijn broer neergelegd heeft.

Dat het onbetwistbaar is dat zijn broer voor het leger werkte.

Overwegend dat bovendien, tegenpartij verwonderd is dat alle familieleden op de hoogte zijn van het feit dat zijn broer in het leger ging en dat daardoor de Taliban er ook kennis van hadden.

Dat verzoeker daaraan herinnert dat hij ook nog, behalve zijn broer, 4 zusters heeft.

Dat het normaal is dat zij en ook zijn vader en zijn moeder op de hoogte zouden zijn van het feit dat hij naar het leger ging.

Dat zulk een informatie te verbergen onmogelijk geweest zou zijn.

Dat jammer genoeg, de hele familie (tantes, onkels ...) daarvan op de hoogte waren omdat de informatie uitlekte.

*Dat het dus niet verbazend is dat de Taliban ook op de hoogte waren.*

*Dat verzoeker, in ieder geval niet verantwoordelijk is voor deze lek van informatie.*

## *2. De kennis van verzoeker over de vlucht van zijn broer*

*Overwegend dat tegenpartij aan verzoeker verwijt, heel vaag gebleven te zijn over de vlucht van zijn broer en over de bedreigingen van de Taliban.*

*Dat tegenpartij verwonderd is, dat hij niet weet welke Taliban thuis gekomen zijn en dat de vader van verzoeker zijn broer niet op de hoogte gebracht heeft van het bezoek van de Taliban.*

*Dat verzoeker nochtans uitgelegd heeft dat het maar alleen over een Taliban ging.*

*Dat bovendien, verzoeker het argument van tegenpartij niet begrijpt, voor zover zijn vader in werkelijkheid zijn broer op de hoogte gebracht heeft van de aankomst van de Taliban.*

*Dat het over een vertalingfout of een fout van retranscripties moet gaan.*

*Overwegend dat tegenpartij aan verzoeker verwijt de juiste plek waar zijn broer gevlucht is niet te kennen.*

*Dat nog eens, verzoeker het argument van tegenpartij niet begrijpt want hij heeft nooit beweert dat zijn broer in Europa was, maar wel gezegd heeft dat hij naar een buurland vertrokken was.*

*Dat nog eens, verzoeker aan correcte vertaling van zijn woorden twijfelt.*

*Wat het juiste moment van zijn vlucht betreft, verzoeker verduidelijkt heeft dat zijn broer in 2015, tussen februari en april vertrokken was.*

*Dat tegenpartij hem verwijt dit evenement niet meer precies in, de tijd te kunnen aanduiden.*

*Dat inderdaad, verzoeker heel eerlijk bekend heeft, zich de juiste maand niet kunnen herinneren, voor zover dit evenement meer als drie jaar geleden gebeurde, toen hij juist 18 jaar oud was en dat hij sinds dat zijn broer naar het leger ging, hij geen nieuws van hem gekregen heeft.*

*Overwegend dat tegenpartij verwonderd is dat hij bij de DVZ niet over de vlucht van zijn broer gesproken heeft.*

*Dat er bij de DVZ hem gevraagd werd summier over zijn persoonlijke problemen te spreken en er werd hem bevestigd dat hij daarover later, voor tegenpartij een uitleg zou kunnen geven.*

*Dat zelfs indien de vlucht van zijn broer de grond van zijn vlucht, wanneer hem gevraagd werd over zijn problemen te spreken, hij gefocaliseerd bleef over zijn eigen verhaal en dacht dat hij later de vlucht van zijn broer, voor het CGVS zou kunnen uitleggen.*

## *3. De kennis van verzoeker over de recrutering van de Taliban*

*Overwegend dat tegenpartij beschouwt dat het uitleg van verzoeker op de manier waarop de Taliban rekruteren niet geloofwaardig is.*

*Dat bij voorbeeld, verzoeker legt uit dat de rekrutering in het geheim gebeurde en dat men daartegen zich niet kon verzetten zonder het risico te lopen onthoofd te worden.*

*Dat tegenpartij aan verweerder verwijt geen namen of voorbeelden te kunnen geven van dorpbewoners die met de Taliban zijn gaan vechten en beweert er persoonlijk geen te hebben gekend.*

*Dat verzoeker het argument van tegenpartij niet begrijpt.*

*Dat inderdaad, verzoeker nooit getuige is geweest van terechtstellingen omdat de Taliban de jongelui buiten het dorp brengen;*

*Dat hij nochtans op de hoogte is van het lot dat ze kennen indien zij weigeren.*

*Overwegend dat tegenpartij beschouwt dat verzoeker zich tegenstrijdig vertoonde toen hij voor de DVZ beweerde, dat hij nooit rechtstreeks door de Taliban aangesproken werd maar dat zij altijd zijn vader benaderd hadden, hoewel hij voor het CGVS hij uitgelegd heeft dat er een geweer tegen zijn hoofd geplaatst werd.*

*Dat zijn woorden nochtans geen tegenstrijdigheid bevatten.*

*Dat inderdaad, aangesproken te zijn en bedreigd te worden, zijn twee verschillende zaken en werden zeker niet op dezelfde manier door de behandelende agent begrepen.*

*Dat toen de Taliban wilden dat verzoeker hen zou voegen, zij zich systematisch naar zijn vader richtte.*

*Dat belet niet dat verzoeker rechtstreeks door hen bedreigd werd.*

*Overwegend ten slotte, dat tegenpartij verwonderd is dat verzoeker niet onmiddellijk door de Taliban meegenomen werd en dat ze hem enkele tijd met rust lieten.*

*Dat in werkelijkheid, bij hun eerste bezoek, de vader van verzoeker niet weigerde maar dat hij vroeg wat tijd te hebben om te mogen nadenken.*

*Dat tegenpartij klaarblijkelijk het geheel van de verklaringen van verzoeker in overweging genomen heeft.*

#### **4. De situatie in AFGHANISTAN**

*Overwegend dat tegenpartij een analyse van de algemene situatie in AFGHANISTAN gemaakt heeft, om zich te vergewissen dat het statuut van subsidiaire bescherming niet aan verzoeker toegekend kon worden.*

*Dat men, wel moet vaststellen dat deze analyse verkeerd is.*

*Dat in zijn verslag van 13 september 2015, de OSAR nochtans aanduidt dat er in AFGHANISTAN, "een duidelijke verslechtering van de veiligheidsomstandigheden" heerst"*

*Hij voegt er aan toe dat de anti-regeringsgroepen " inderdaad erin niet lukten de controle over de steden die van belang zijn, te nemen, maar dat de regering geleidelijk de controle op de situatie buiten de grote centra schijnt te verliezen."*

*Dat de "de criminaliteit aan het stijgen is, de rivaliteiten tussen de lokale potentaten en de tribale spanningen dragen bij tot de verslechtering van de veiligheidscondities".*

*Dat het aantal slachtoffers van jaar tot jaar groter wordt.*

*Dat de veiligheidssituatie in AFGHANISTAN steeds vluchtig is.*

*Dat voor de OSAR, de situatie van de gerepatrieerde moeilijk blijft: "daar de Afghaanse staat niet in staat is de gerepatrieerde doeltreffend te ondersteunen, hebben de humanitaire organisaties meer en meer moeite om deze rol te kunnen vervullen, omdat hun financiële middelen verminderen".*

*Hij voegt eraan toe dat de "ontheemden geconfronteerd worden aan discriminaties, aan een gebrek aan sanitaire installaties en basisprestaties; ze beschikken over heel weinig middelen om hun leven te verdienen, wat dikwijls tot andere volkverplaatsingen leidt".*

*Hij besluit daaruit "de capaciteit om gerepatrieerde te ontvangen blijft zwak".*

*Dat een nog meer recent verslag (30 september 2016) van dezelfde organisatie tot dezelfde conclusie komt.*

*Dat zo, "in 2015 en gedurende het eerste semester van 2016, Afghanistan een van de slechtste geweldgolven in deze oorlog; die al 14 jaar duurt gekend heeft. Het is altijd de burgerbevolking die het meest daaronder lijdt.*

*Ze voegt eraan toe dat "de veiligheidsvoorwaarden zijn heel vlug verslechterd het onder tussen heeft het conflict bijna het hele land aangetast*

*Dat "zowel in 2015 als in 2016, het in de burgerbevolking dat de militaire aanvallen het grootste aantal slachtoffers maakt"*

*Dat een nog recenter verslag (september 2017) de OSAR bevestigt dat de veiligheidssituatie heel sterk verslechterd is, en dit in alle streken van AFGHANISTAN.*

*Dat het zuiden (en o.a. in de provincie van Paktia, waaruit verzoeker afkomstig is) is nog heviger door de gevechten geraakt.*

*Dat het aantal van burgerslachtoffers altijd maar stijgt.*

*Dat volgens de OSAR, de Afghaanse regering niet in staat is zijn burgerlijke bevolking tegen de aanvallen en de aanslagen te beschermen.*

*Dat verzoeker deel uitmaakt van een risicogroep, voor zover zijn broer voor het leger gewerkt heeft en dat hij uit Afghanistan gevlucht is.*

*Hoe dan ook, vanaf het ogenblik dat de nationaliteit van verzoeker niet in twijfel getrokken is en zelfs indien de verklaringen van verzoeker, op enkele punten wegens zijn jonge leeftijd en het tijdsverloop sinds de evenementen onvolledig kunnen schijnen, was tegenpartij gehouden de situatie in AFGHANISTAN te onderzoeken en ook de risico's die een terugkeer voor verzoeker zouden kunnen meebrengen.*

*Dat men wel moet vaststellen dat de analyse van de situatie van verzoeker, ten opzichte van de subsidiaire bescherming niet bestaat.*

*Dat inderdaad, tegen partij zich tevreden stelt met een het onderzoeken van de situatie in Kaboel, zonder zelfs de veiligheidsituatie in de streek van herkomst van verzoeker na te kijken.*

*Dat in dit opzichte, tegenpartij beschouwt dat verzoeker een interne vlucht mogelijkheid in Kaboel zou hebben, omdat zijn zuster er woont en hem al geholpen heeft door documenten op te sturen.*

*Dat documenten opsturen en iemand definitief een onderdak bijbrengen twee verschillende zaken zijn.*

*Dat verzoeker herinnert dat hij door de Taliban gezocht wordt en vreest daardoor zijn zuster en zijn eigen familie in gevaar te brengen.*

*Dat bovendien, tegenpartij aan zijn ongeletterdheid twijfelt met als reden dat verzoeker gesprekken op Facebook zou voeren.*

*Dat tegenpartij heel sterk karikaturiseert, want verzoeker alleen maar korte commentaren van 1 of 2 woorden maakt en absoluut geen ernstig gesprek voert.*

*Dat verzoeker naar een rechtspraak alhier verwijst volgens welke "artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980 maakt de mogelijkheid de internationale bescherming aan een asielzoeker te weigeren onderschikt aan de mogelijkheid een internationale bescherming te weigeren à een asielzoeker, die per hypothese, in zijn land van herkomst het risico loopt zware aantastingen te kennen, aan de dubbele voorwaarde dat, van de ene kant, er deel van zijn land van herkomst bestaat waarin deze asielzoeker het risico niet zou lopen zulke aantastingen te kennen en van de andere kant, het redelijk zou zijn te beschouwen dat de asielzoeker in dit deel van het land zou kunnen blijven; Artikel 48/5, §3, lid 2, geeft een aanduiding van de manier hoe men het redelijke karakter van deze mogelijkheid kan beoordelen door aan te duiden dat « de bevoegde overheid rekening moet houden, op het ogenblik dat zij zich over het verzoek uitspreekt, met de algemene omstandigheden die in het land doorslaggevend zijn en met de persoonlijke situatie van de asielzoeker ». In dit opzichte, is het ook algemeen bekend is dat meerdere honderden duizend mensen al uit Afghanistan gevlucht zijn en zich in een heel zorgelijke menselijke situatie bevinden, en verzoeken massaal de grens over te steken en niet een andere streek van het land te bereiken.*

*Ten slotte vloeit uit het administratieve dossier, van de ene kant, dat verzoeker afkomstig is van Nangarhar, dat hij daar enkele jaren geleefd heeft, en van de andere kant, dat tegenpartij niet aantoonde dat hij werkelijk gebonden is met een andere streek van Afghanistan; daardoor bewijst zij niet, op nuttige wijze dat verzoeker zich onder de voorwaarden die in 48/5 van de wet van 15 december 1980, gesteld zijn bevindt, om zich in zijn land van herkomst te kunnen vestigen zonder het risico te lopen zware aantastingen te ondervinden. De Raad beschouwt dus dat er in dit geval, voor verzoeker geen redelijke alternatieve bestaat om zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen"*

*(arrest van 22 september 2016, nr. 175 252).*

*Dat deze elementen de toekenning aan verzoeker van de subsidiaire bescherming rechtvaardigen, of tenminste, indien de rechtsmacht alhier zou beschouwen dat het proceduredossier onvolledig is, een nietigverklaring van de betwiste beslissing."*

## 2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 23 augustus 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-74, de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-34, de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84, en de COI Focus "Afghanistan Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

### 2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart te vrezen voor vervolging door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse Nationale Leger en omwille van de vlucht van zijn broer uit Afghanistan.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. Daarbij overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoekers verklaringen onvoldoende zijn om het werk van zijn broer voor het Afghaanse Nationale Leger aannemelijk te maken, dat (ii) verzoeker ook over de bedreigingen van de taliban en de vlucht van zijn broer bijzonder vaag blijft, en dat (iii) verzoekers verklaringen over de bezoeken van de taliban aan zijn huis en hun rekruteringspogingen op zich weinig geloofwaardig zijn.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekers verklaringen onvoldoende zijn om het werk van zijn broer voor het Afghaanse Nationale Leger aannemelijk te maken.

Terecht stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker zeer weinig afweet over de werkzaamheden van zijn broer en dat zijn verklaringen hierover bijzonder oppervlakkig zijn. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft het volgende overwogen:

*"Over de training die uw broer zou hebben doorlopen, zegt u dat dit zes maanden duurde maar weet u niet zeker waar dit plaatsvond, hoewel u denkt dat het in Kaboel was (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 7/3/18, p. 18). Vervolgens kunt u niet eens zeggen waar in Kaboel uw broer na zijn training gestuurd werd (CGVS, p. 19), noch of hij ooit op een plek werkte buiten Kaboel (CGVS, p. 19), dit terwijl u beweert dat uw broer twee à twee en een half jaar in dienst was (CGVS, p. 19). U verklaart verder niets te weten behalve het feit dat hij de locatie van kanonnen moest bepalen en dat hij bridmal was*

*(CGVS, p. 19). U kunt geen enkele collega van uw broer opnoemen (CGVS, p. 20) en weet niet of er collega's zijn van uw broer die ook problemen ondervonden (CGVS, p. 21), noch weet u wie de commandant van uw broer was (CGVS, p. 20) of wat diens rang was (CGVS, p. 21). Verder kunt u geen enkel gevecht of operatie vermelden waarbij uw broer betrokken zou zijn geweest (CGVS, p. 20). Dat u daarbovenop nog eens zo vaag bent over wanneer uw broer begon te werken en vaagweg zegt dat het 1391 of 1392 moet geweest zijn (CGVS, p. 18) terwijl zijn badge vermeldt dat hij op zijn minst reeds in de tweede maand van 1391 bij het leger zat, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling. Ondanks uw vage verklaringen over het moment waarop uw broer vluchtte en dus het leger verliet (CGVS, p. 27), kan uit zijn badge besloten worden dat uw broer op zijn minst al drie jaar lang in het leger zat. Hierdoor mag toch enige kennis verwacht worden over zijn werkzaamheden."*

Verzoeker tracht zijn beperkte kennis hierover te vergoelijken door te stellen dat hij zijn broer niet meer gezien heeft sinds deze in het leger ging, zodat hij de specifieke informatie die hem op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gevraagd werd niet kon geven. Met deze uitleg kan verzoeker evenwel niet overtuigen. Deze uitleg is immers niet in overeenstemming met verzoekers verklaringen op het CGVS. Daar verklaarde verzoeker dat zijn broer na één jaar legerdienst voor de eerste keer naar huis kwam en dat hij toen 2 à 3 dagen bleef. Voorts werd aan verzoeker hoegenaamd geen zeer specifieke informatie gevraagd, doch werd hem gepeild naar eerder algemene aspecten van het werk van zijn broer, zoals diens opleiding, collega's, operaties en gevechten. Dat verzoeker hierover zulke vage en beperkte verklaringen aflegt, ondanks het feit dat zijn broer drie jaar in dienst was en dat dit werk aan de basis lag van de vlucht en de vlucht van zijn broer, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat zijn broer bij het Afghaanse Nationale Leger zou hebben gewerkt.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal terecht dat de manier waarop verzoekers familie omging met het feit dat verzoekers broer in het leger zat, gezien de Afghaanse context, allerm minst geloofwaardig is. Verzoeker verklaarde op het CGVS in eerste instantie dat wanneer één vrouw of persoon in zijn gemeenschap iets te weten komt, heel het dorp het weet (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 25-26). Toch vertelden ze tegen al hun verwanten, zoals tantes, ooms en hun vrouwen, dat verzoekers broer bij het leger zat, waardoor ook de taliban het te weten kwamen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 26). Eerder verklaarde verzoeker nog dat de mensen in zijn dorp niet over de taliban praatten uit angst om gedood te worden (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 23) en dat de taliban jongeren verbiedt samen te werken met buitenlanders en de overheid (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 25). In een dergelijke context die verzoeker zelf schepte acht ook de Raad het niet geloofwaardig dat verzoekers familie zo openhartig tegen alle verwanten die op bezoek kwamen vertelde over het werk van verzoekers broer, waardoor zelfs het hele dorp – en dus ook de taliban – te weten kwam dat verzoekers broer voor het Afghaanse Nationale Leger werkte. Door in het enig middel de omstandigheid dat zijn hele familie op de hoogte was van het werk van zijn broer te proberen af te doen als een spijtigheid slaagt verzoeker er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Dat verzoeker zelf niet verantwoordelijk is voor deze lek doet voorts geen afbreuk aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande besluit ook de Raad dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn broer bij het Afghaanse Nationale Leger zou hebben gewerkt. Aangezien de vlucht van verzoekers broer een direct gevolg zou zijn geweest van zijn werkzaamheid bij het leger, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht.

Daarbij komt dat verzoeker ook over deze vlucht van zijn broer en over de bedreigingen van de taliban bijzonder vaag blijft. Zo verklaarde verzoeker dat de taliban bij hem thuis waren langsgekomen om zijn vader te zeggen dat hij zijn zoon moest weghalen van het leger, maar wist hij niet welke taliban het waren en zei hij simpelweg dat het allemaal taliban zijn, dat het één taliban is en dat ze zichzelf niet tonen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 27). De Raad acht het opmerkelijk dat verzoeker over dit huisbezoek steeds in het meervoud sprak (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 26: *"zijn ze zelf direct gekomen", "kwamen ze zelf", "mijn vader zei ja tegen hen", ...*), om dan te stellen dat het één taliban was. Door in het verzoekschrift te stellen dat hij *"nochtans uitgelegd heeft dat het maar alleen over een Taliban ging"*, slaagt verzoeker er niet in deze vaststelling op te heffen. Eveneens opmerkelijk is dat volgens verzoekers verklaringen zijn vader niet eens de moeite genomen zou hebben om verzoekers broer te waarschuwen dat de taliban te weten waren gekomen dat hij voor het leger werkte en wilden dat hij stopte, dit terwijl er volgens verzoeker één of twee maanden verstreken tussen de eerste vraag en de tweede vraag van de taliban aan zijn vader en deze dus ruim de tijd moet gehad hebben om verzoekers broer te contacteren (adm. doss., stuk 6,

gehoorverslag 7 maart 2018, p. 26). Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat zijn vader in werkelijkheid zijn broer wel op de hoogte heeft gebracht van de komst van de taliban en dat het om een vertalingsfout of een fout van retranscripties moet gaan. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde dat zijn vader na de komst van de taliban naar hun huis geen contact heeft gehad met zijn broer en dat verzoeker, gevraagd waarom dit niet het geval was, antwoordde dat zijn vader niet wilde dat iemand het te weten zou komen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 26-27). De Raad acht het weinig waarschijnlijk dat twee opeenvolgende verklaringen van verzoeker (in gelijkaardige zin) verkeerd vertaald zouden zijn. Voorts acht ook de Raad verzoekers bewering op het CGVS dat zijn vader zijn broer niet contacteerde omdat hij niet wilde dat iemand het te weten zou komen onlogisch, gezien het gevaar voor zijn broer nu deze hierdoor geen extra maatregelen kon treffen om veilig te blijven voor de taliban. Verder acht de Raad het eveneens weinig geloofwaardig dat verzoeker, die zelf ook moest vluchten voor de taliban, niet op de hoogte zou zijn van de plaats waarheen zijn eigen broer vluchtte, zeker aangezien hij beweerde dat iedereen in het huis wel weet dat zijn broer – net zoals hij – naar Europa is gestuurd (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 5). In dat geval mag zeker verwacht worden dat verzoeker op de hoogte is van de verblijfplaats van zijn oudere broer, zodat deze hem zou kunnen helpen hier in Europa. Door ook hier aan de correcte vertaling van zijn bewoordingen te betwijfelen waar hij zou verklaard hebben dat zijn broer in Europa was, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij vermag hiermee niet de voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Daarnaast valt de vaagheid op in verzoekers verklaringen over het tijdstip van de vlucht van zijn broer. Verzoeker verklaarde hierover op het CGVS dat dit ongeveer in de tweede, de derde of de vierde maand van het jaar 1394 moet gebeurd zijn (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 27). Verzoeker erkent dit gegeven ook in het verzoekschrift, doch tracht dit te vergoelijken door te wijzen op zijn jonge leeftijd en de omstandigheid dat hij geen nieuws meer heeft gekregen van zijn broer sinds deze naar het leger ging. Wat dit laatste betreft, kan worden gewezen op wat hierboven reeds werd vastgesteld, met name dat verzoeker op het CGVS nog verklaarde dat zijn broer na één jaar legerdienst voor de eerste keer naar huis kwam en dat hij toen 2 à 3 dagen bleef. Ten slotte acht de Raad het hoogst opmerkelijk dat verzoeker nergens in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de vlucht van zijn broer vermeldde (adm. doss., stuk 21, vragenlijst CGVS). Niettegenstaande deze vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij hierin alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldt. Aangezien de vlucht van verzoekers broer de directe aanleiding was voor de taliban om als alternatief verzoeker te willen rekruteren, is dit geen detail maar net een essentieel element in verzoekers relaas. Niet alleen liet verzoeker dit onvermeld, hij verklaarde op de DVZ tevens uitdrukkelijk dat zijn broer B. W. zich op het moment van zijn verklaringen in zijn dorp Zawo bevond (adm. doss., stuk 21, verklaring DVZ, p. 7, punt 17). Deze verklaringen werden aan verzoeker op de DVZ voorgelezen in het Pasjtoe en verzoeker heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijk om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. In navolging van de commissaris-generaal is ook de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoeker op de DVZ geen melding heeft gemaakt van de vlucht van zijn broer en zelfs expliciet verklaarde dat zijn broer nog in zijn dorp woont, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vlucht van zijn broer sterk ondermijnt.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker zowel het werk van zijn broer bij het Afghaanse Nationale Leger als de vlucht van zijn broer en de bedreigingen van de taliban ten overstaan van zijn broer niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien verzoeker zijn eigen vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk en de vlucht van zijn broer, hecht de Raad evenmin enig geloof aan verzoekers persoonlijke vrees voor de taliban.

Bovendien is ook de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen over de bezoeken van de taliban aan zijn huis en hun pogingen om hem te rekruteren op zich weinig geloofwaardig zijn. Zo meent de Raad vooreerst dat verzoekers vage, algemene en ontwijkende antwoorden op de vraag of er mensen zijn die vrijwillig bij de taliban gaan afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn eigen voorgehouden problemen met de taliban. Zo antwoordde verzoeker, wanneer hij op het CGVS gepolst werd of er mensen zijn die vrijwillig bij de taliban gaan, eerst ontwijkend dat het allemaal in het geheim gebeurt (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 23). Over jongens die weigeren gaf verzoeker eerst ook nog een algemene uitleg dat zij onthoofd worden met de draad van een schoenmaker en dat niemand kan weigeren, om dit erna te nuanceren en te zeggen dat het godzijdank nog nooit is gebeurd in zijn dorp (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 28). Wanneer de *protection officer* van

het CGVS verder aandrang om voorbeelden te geven van dorpelingen die wel benaderd werden door de taliban en voor hen gingen vechten, ontweek verzoeker de vraag opnieuw meerdere malen om uiteindelijk te zeggen dat er “(v)eel jongens gingen”, maar dat hij niet kon zeggen wie omdat het hem problemen zou kunnen geven en dat hij het zelf nooit zag (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 28). Door in het enig middel te stellen dat hij nooit getuige is geweest van terechtstellingen omdat de taliban de jongelui buiten het dorp brachten en dat hij wel op de hoogte is van het lot dat ze kennen indien zij weigeren om bij de taliban te gaan, slaagt verzoeker er niet in de geloofwaardigheid van zijn problemen te herstellen. De omstandigheid dat hij geen terechtstellingen heeft gezien, neemt niet weg dat van verzoeker toch verwacht kan worden dat hij meer concrete elementen zou kunnen aanbrengen over dorpelingen van zijn generatie die wel voor de taliban gingen vechten. Bovendien is het uiterst opmerkelijk dat verzoeker bij de DVZ nog expliciet verklaarde dat hij nooit rechtstreeks werd aangesproken door de taliban maar dat ze telkens zijn vader benaderden (adm. doss., stuk 21, vragenlijst CGVS, p. 2, vraag nr. 3.5), terwijl hij bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat de taliban een wapen tegen zijn slaap plaatsten (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 16). Verzoeker ontkent in het verzoekschrift dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn en voert aan dat “aangesproken te zijn en bedreigd te worden” twee verschillende zaken zijn en zeker niet op dezelfde manier door de behandelende ambtenaar begrepen werden. De omstandigheid dat de taliban, wanneer zij wilden dat verzoeker hen zou vervoegen, zich systematisch naar zijn vader richtten, belet volgens verzoeker niet dat hij rechtstreeks door hen bedreigd werd. Door zich te beperken tot het aanreiken van een dergelijke gekunstelde verklaring voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, slaagt verzoeker er niet in de vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Uit de vragenlijst van het CGVS die verzoeker op de DVZ heeft ingevuld, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker verklaarde dat alle bedreigingen langs zijn vader gingen. Verzoeker heeft op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Pashtou aanvaard en ondertekend ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 21, vragenlijst CGVS). Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft verzoeker geen enkele opmerking gemaakt van eventuele misverstanden met de ambtenaar van de DVZ. Ten slotte valt evenmin te begrijpen waarom de taliban verzoeker daar niet *stante pede* hebben meegenomen maar hem nog wekenlang met rust lieten, zeker aangezien verzoeker zelf verklaarde dat mensen van zijn regio die niet bij de taliban willen gaan, wegvluchtten (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 7 maart 2018, p. 25) en zijn broer volgens zijn verklaringen op het CGVS net hetzelfde gedaan zou hebben, wat nu net de reden vormde dat de taliban voor verzoeker langs kwam(en). Door in het verzoekschrift te stellen dat zijn vader de taliban bij hun eerste verzoek niet weigerde, maar om wat tijd vroeg om te mogen nadenken, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn asielrelaas en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Verzoeker biedt hiermee geen verklaring die de Raad in staat stelt te begrijpen waarom de taliban, gelet op de vlucht van zijn broer, zou ingaan op de vraag van zijn vader voor bedenktijd.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 19, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

*“De taskara’s en de omslag zeggen niets over de problemen die u zou gehad hebben. Over de brief van de ouderen, de bankkaart en legerbadge van uw broer moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. De documenten van uw broer wijzen daarbij op geen enkele manier op een familiale band tussen u en de persoon vermeld op de documenten. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”*

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

#### 2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hierover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de hoofdstad Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij concludeert dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

De commissaris-generaal komt verder na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.”*

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 8 augustus 2018 aangebrachte COI Focus “Afghanistan Security situation in Kabul city” van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van mei 2018 en de “Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Door te citeren uit verschillende (minder recente) rapporten van OSAR waaruit een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan en een stijging van het aantal burgerslachtoffers zouden blijken, slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie van het CGVS. Hoewel uit deze informatie inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2015 verslechterd is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse

grondgebied gestegen is, blijkt eruit niet dat er actueel in de hoofdstad Kabul gewag gemaakt kan worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit blijkt evenmin uit de zeer recente informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het in het verzoekschrift gevoerde betoog volstaat dan ook niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul te weerleggen.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst, wordt er op gewezen dat een dergelijk onderzoek *in casu* niet hoefde te gebeuren aangezien er wordt geoordeeld dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. De commissaris-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

*"Immers, u bent een volwassen alleenstaande man die over een sterk netwerk in Kabul beschikt. U geeft namelijk zelf aan dat uw zus A. (...) reeds vier of vijf jaar getrouwd is en in Kaboel woont samen met uw schoonbroer die taxichauffeur is in een eigen door hen gekocht huis (CGVS, p. 6). Bovendien zijn uw zus en uw schoonbroer, die u als familie beschouwd, duidelijk bereid om u te helpen: ze stuurden reeds documenten op naar u voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 13) en u verklaarde dat u nog ging kijken bij hen of er bijkomende documenten konden opgestuurd worden (CGVS, p. 21), hetgeen u ook opstuurde enkele dagen na het persoonlijk onderhoud (zie groene map stukken 5 en 6). U geeft ook zelf aan dat u bij uw zus zou kunnen verblijven in Kaboel en verwijst louter naar de ongeloofwaardige problemen die u had waardoor de familie van uw zus schrik zou hebben om problemen te krijgen (CGVS, p. 29). Dat u niet weet hoelang u daar zou kunnen verblijven (CGVS, p. 29) doet geen afbreuk aan het feit dat u duidelijk op hen zou kunnen rekenen om u op weg te helpen. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u jarenlang in Pakistan en Afghanistan in uw eigen levensonderhoud wist te voorzien als bouwvakker en fruitverkoper (CGVS, p. 11,15). Niet alleen toont u hierdoor aan dat u zowel in Pakistan als in Afghanistan zelfredzaam bent ook deed u werkervaring op die ook in Kaboel nuttig kan blijken. Bovendien moet opgemerkt worden dat uw beweerde ongeletterdheid weinig geloofwaardig is (CGVS, p. 3). Uit nazicht van uw facebookaccount blijkt immers dat u een actieve facebookgebruiker bent en in het Engels als in het Dari of Pasjtoe berichten plaatste. Bovendien schreven ook vrienden van u commentaar in het Dari of Pasjtoe waarop u vervolgens reageerde. Uit uw talengebruik op facebook kan wel degelijk afgeleid worden dat u kunt lezen en schrijven. U verklaart daarbij nog tijdens het persoonlijk onderhoud dat u intussen Dari heeft geleerd en het goed kent (CGVS, p. 4) en dat u ook wat Urdu kent (CGVS, p. 4). Vier talen kennen en in minstens twee ervan onderlegd genoeg zijn om online te communiceren in combinatie met uw werkervaring van dertien jaar (verklaring DVZ, p. 5) verhogen aanzienlijk uw kansen op de arbeidsmarkt in Kaboel. Aangezien u over een sterk en bereidwillig familiaal netwerk in Kabul beschikt, u over een aanzienlijke werkervaring en goede talenkennis beschikt moet er besloten dat u in de Afghaanse hoofdstad over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. Naast uw ongeloofwaardig bevonden vrees voor de taliban en uw hierboven aangehaalde bewering dat de opvang die uw zus u kan voorzien in tijd beperkt is werpt u geen hinderpalen op voor uw vestiging in de stad Kabul (CGVS, p. 29).*

*Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."*

Waar verzoeker betoogt dat het opsturen van documenten en het verschaffen van een definitief onderdak twee verschillende zaken betreft, wordt er op gewezen dat wat betreft de aanwezigheid van verzoekers zus in de hoofdstad Kabul nergens wordt gesteld dat zij verzoeker een definitief onderdak kan verschaffen. In tegendeel, in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de omstandigheid dat verzoeker niet weet hoelang hij bij zijn zus zou kunnen verblijven geen afbreuk doet aan het feit dat hij duidelijk op haar en haar echtgenoot zou kunnen rekenen om zich op weg te helpen. Dit wordt door verzoeker niet betwist. De Raad is in deze dan ook van oordeel dat verzoeker, gezien deze hulp en de vaststelling dat hij een volwassen alleenstaande man is die volgens zijn verklaringen jarenlang in Pakistan en Afghanistan in zijn eigen levensonderhoud wist te voorzien als bouwvakker en fruitverkoper, zich redelijkerwijs moet kunnen vestigen in de hoofdstad Kabul.

Waar verzoeker eraan herinnert dat hij door de taliban gezocht wordt en stelt te vrezen dat hij daardoor zijn zus en zijn eigen familie in gevaar brengt, wordt er op gewezen dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat verzoeker zijn aangevoerde vervolgingsfeiten en daarmee gepaard gaande vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt aangaande zijn ongeletterdheid te karikaturiseren en stelt op "facebook" alleen maar korte commentaren van één of twee woorden te hebben gepost en absoluut geen ernstig gesprek te hebben gevoerd, wordt er op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op "facebook" ook langere berichten plaatste en dat hij ook blijk gaf de commentaren van vrienden te begrijpen. Voorts betwist verzoeker niet dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij intussen Dari heeft geleerd en het goed kent en dat hij ook wat Urdu kent. De Raad is dan ook, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat uit verzoekers talengebruik op "facebook" en zijn verklaringen op het CGVS kan worden afgeleid dat hij kan lezen en schrijven en dat zijn talenkennis, in combinatie met zijn werkervaring, zijn kansen op de arbeidsmarkt in Kabul aanzienlijk verhogt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de hoofdstad Kabul over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.7. Het enig middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN